

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Rs 083876 19 Rsž
Brčko, 18.07.2019. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Tešić Dragane, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Kadrić Zijada, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A.A. iz B., zastupanog po punomoćniku Zeljić Miodragu, advokatu iz Brčkog, protiv tuženog Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, zastupanog po zastupniku po zakonu Pravobraniteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi naknade, v.sp. 70.804,58 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 083876 17 Rs 3 od 06.11.2018. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 18.07.2019. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

I. Žalba tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine se DJELIMIČNO UVAŽAVA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 083876 17 Rs 3 od 06.11.2018. godine UKIDA

- u dijelu stava I izreke kojim je tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine obvezan tužitelju A.A. iz B. isplatiti razliku neisplaćenih doprinosa za PIO i zdravstveno osiguranje u ukupnom iznosu od 16.398,83 KM (šesnaesttisućatristotinedvedesetiosam 83/100 konvertibilnih maraka) za vremenski period od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine
- u stavu II izreke u kojem je sadržana odluka o troškovima parničnog postupka,

i predmet se u tom dijelu vraća istom sudu na ponovno suđenje.

II. Žalba tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u ostalom dijelu se ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 083876 17 Rs 3 od 06.11.2018. godine u ostalom pobijanom dijelu stava I izreke POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 083876 17 Rs 3 od 06.11.2018. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„I OBAVEZUJE SE tuženi Brčko distrikt BiH da tužiocu A.A. iz B. isplati iznos od 36.456,02 KM, a koji iznos predstavlja neisplaćenu razliku plate između platnog razreda VIII-5 i platnog razreda VIII-2 za svaki obračunski mjesec za vremenski period od 01.01.2010. godine, pa sve do 31.10.2017. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2010. godine, pa do konačne isplate,

te da se tuženi obaveže da tužiocu isplati zakonsku zateznu kamatu na isplaćenu razliku plata između platnog razreda VIII-5 i platnog razreda VIII-2, za vremenski period od 01.01.2008. godine do 31.12.2009. godine, u iznosu od 5.424,53 KM,

kao i da tužiocu isplati razliku neisplaćenih doprinosa za PIO i zdravstveno osiguranje u ukupnom iznosu od 16.398,83 KM za vremenski period od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Sa viškom tužbenog zahtjeva tužilac SE ODBIJA.

II OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.316,45 KM, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

III U dijelu kojim je traženo da se obaveže tuženi da tužiocu u skladu sa presudom Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj 96 o U 034044 11 U od 02.04.2012. godine, utvrdi jednaku platu koju je tužilac ostvarivao prije donošenja rješenja o trajnom premještanju, a to je plata platnog razreda VIII-5 i to počevši od 01.11.2017. godine pa ubuduće, a u skladu sa čl. 45 Zakona o državnoj službi Brčko distrikta BiH i člana o Pravilnika o radu u organima uprave Brčko distrikta BiH, sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja tužba se ODBACUJE.“

Protiv dijela prvostepene presude „u kojem je sud usvojio tužbeni zahtjev“, žalbu je blagovremeno izjavio tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tuženi), zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno „ili“ nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži „odbaci tužbu zbog isticanog prigovora nenadležnosti suda“, odnosno da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ili preinači i kao neosnovan odbije tužbeni zahtjev i dosudi mu troškove parničnog postupka ili ukine „i uputi predmet Osnovnom sudu na ponovno suđenje“.

Tužitelj A.A. iz B. (u daljem tekstu tužitelj) nije odgovorio na žalbu tuženog.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 8/09, 52/10 i 27/14 – u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da je žalba djelimično osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici zahtjev je tužitelja (tužbeni zahtjev), konačno opredjeljen nakon vještačenja po vještaku ekonomske struke, da mu tuženi na ime neisplaćenih razlika plaća (između platnog razreda VIII5 i platnog razreda VIII2) u periodu od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine isplati novčani iznos od 36.456,02 KM i plati zakonske zatezne kamate na ta novčana potraživanja počev od 01.01.2010. godine pa do konačne isplate, potom da mu na ime isplaćenih razlika plaća (između platnog razreda VIII5 i platnog razreda VIII2) u periodu od 01.01.2008. godine do 31.12.2009. godine isplati zakonsku zateznu kamatu u iznosu od 6.919,83 KM, uz zahtjev da mu isplati razliku neisplaćenih doprinosa PIO i zdravstvenog osiguranja u periodu od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine u iznosu od 16.398,83 KM, kao i zahtjev da mu (sukladno presudi Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 034044 11 U od 02.04.2012. godine, odnosno odredbi člana 45. Zakona o državnoj službi Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i odredbi člana 9. Pravilnika o radu u organima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine) utvrdi plaću jednaku plaći koju je ostvarivao prije donošenja rješenja o trajnom premještaju (plaću platnog razreda VIII-5) počev od 01.11.2017. godine pa ubuduće, te da mu dosudi troškove postupka.

Postavljenom tužbenom zahtjevu, tuženi je iskazao protivljenje raznim prigovorima, da bi u konačnom istakao prigovor zastare potraživanja obzirom na protek vremena od kada traži isplatu do podnošenja tužbe i nadležnosti suda da odlučuje o dijelu tužbenog zahtjeva da mu se naloži da tužitelju utvrdi plaću platnog razreda VIII5, da time što nije uložio žalbu na rješenje Gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine o raspoređivanju uslijed prekobrojnosti broj 33-01.1-001003/10 od 10.02.2010. godine da je izgubio pravo tražiti ove isplate, da su pravilna i rješenje o trajnom premještaju, a i kasnije rješenje o raspoređivanju uslijed prekobrojnosti.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužitelj temelji svoje zahtjeve i činjeničnih tvrdnji i argumenata kojima je tuženi osporio tužbene zahtjeve i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da su tužitelj i tuženi 27.11.2001. godine sklopili Ugovor o radu na neodređeno vrijeme sa punim radnim vremenom na radnom mjestu pomoćnik šefa Odjeljenja ..., za koje je propisana visoka stručna sprema i VIII4 grupa platnog razreda utvrđena Budžetom, a 31.10.2003. godine Aneks Ugovora o

radu, kojim je tužitelj raspoređen na radno mjesto koordinator Kancelarije ..., za koje je propisana visoka stručna sprema, odnosno IX grupa platnog razreda utvrđena Budžetom,

da je Aneksom Ugovora o radu od 10.08.2006. godine izmjenjen član 5. stav 1. Osnovnog Ugovora o radu u pogledu platnog razreda, tako što se dosadašnja grupa platnog razreda IX mijenja u platni razred VIII5,

da je rješenjem gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 01.1-33-002867/08 od 22.01.2008. godine, tužitelj sa radnog mjesta koordinator Službe ..., trajno premješten u Kancelariju ..., počev od 01.01.2008. godine, sa utvrđenim platnim razredom VIII2,

da je tužitelj protiv navedenog rješenja uložio žalbu koju je Apelaciona Komisija (povjerenstvo) Kancelarije (Ureda) gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine rješenjem broj UP-II-01.7-33-000102/08 od 03.06.2011. godine, odbila kao neosnovanu, nakon čega je tužitelj pokrenuo upravni spor,

da je presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 034044 11 U od 02.04.2012. godine (koja je potvrđena presudom ovog suda broj 96 o U 034044 12 Už od 01.11.2012. godine) usvojena tužba tužitelja i poništeno rješenje Apelacione Komisije (povjerenstva) Kancelarije (Ureda) gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj UP-II-01.7-33-000102/08 od 03.06.2011. godine i predmet vraćen na ponovno rješavanje,

da je rješenjem gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine o raspoređivanju uslijed prekobrojnosti broj 33-01.1-001003/10 od 10.02.2010. godine tužitelj (kao uposlenik u Sektoru ..., na radnom mjestu stručni savjetnik za pravne poslove) proglašen prekobrojnim sa 31.12.2009. godine i trajno raspoređen na radno mjesto stručni savjetnik za pravne poslove u Sektoru ... počev od 01.01.2010. godine, za koje je grafološkom vještačenjem utvrđeno da nije osobno dostavljeno (uručeno) tužitelju,

da je potom rješenjem gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine o raspoređivanju uslijed prekobrojnosti broj UP-I-33-000003/13 od 25.01.2013. godine, tužitelj kao uposlenik u organu uprave Kancelarije ..., proglašen prekobrojnim sa danom 31.12.2007. godine i raspoređen na radno mjesto stručni savjetnik za pravne poslove u Kancelariji ... počev od 01.01.2008. godine, za koje je propisana visoka stručna sprema i platni razred VIII2,

da je tužitelj protiv navedenog rješenja uložio žalbu koju je Apelaciona Komisija (povjerenstvo) Kancelarije (Ureda) gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, rješenjem broj UP-II-33-000024/13 od 02.04.2013. godine, odbila kao neosnovanu, nakon čega je tužitelj pokrenuo upravni spor,

da je presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 063223 13 U od 11.12.2014. godine (koja je potvrđena presudom ovog

suda broj 96 o U 063223 15 UŽ od 15.06.2015. godine) usvojena tužba tužitelja i poništeno rješenje Apelacione Komisije (povjerenstva) Kancelarije (Ureda) gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj UP-II-33-000024/13 od 02.04.2013. godine i rješenje o raspoređivanju uslijed prekobrojnosti gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj UP-I-33-000003/13 od 25.01.2013. godine i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovno rješavanje,

da je nakon toga rješenjem gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj UP-I-33-000003/13 od 31.07.2015. godine, tužitelju (koji je Odlukom o trajnom premještanju broj 01.3-02-000844/058 od 11.01.2008. trajno premješten na radno mjesto stručni savjetnik za stručne poslove u Kancelariji ...), utvrđen platni razred VIII5 počev od 01.01.2008. godine,

da je dopunskim rješenjem gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj UP-I-33-000003/13 od 16.11.2015. godine, dopunjeno rješenje broj UP-I-33-000003/13 od 31.07.2015. godine, tako što je (tačkom 1.) tužitelju utvrđen platni razred VIII5 počev od 01.01.2008. godine do 31.12.2009. godine, dok su (tačkom 2.) Direkcija za financije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i Kancelarija (Ured) gradonačelnika zadužene da izvrše obračun i isplatu razlike u plaći (između platnog razreda VIII2 i platnog razreda VIII5) za period od 01.01.2008. godine do 31.12.2009. godine,

da je tužitelj protiv navedenog (dopunskog) rješenja uložio žalbu koju je Apelaciona Komisija (povjerenstvo) Kancelarije (Ureda) gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, rješenjem broj UP-II-33-000060/15 od 20.01.2016. godine, odbila kao neosnovanu, nakon čega je tužitelj pokrenuo upravni spor,

da je presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 095988 16 U od 10.11.2016. godine (koja je potvrđena presudom ovog suda broj 96 o U 095988 17 UŽ od 16.02.2017. godine), usvojena tužba tužitelja, te su poništeni rješenje Apelacione Komisije (povjerenstva) Kancelarije (Ureda) gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj UP-II-33-000060/15 od 20.01.2016. godine i dopunsko rješenje gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj UP-I-33-000003/13 od 16.11.2015. godine, zato što se rješenje gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 31.07.2015. godine (koje je postalo konačno, pravomoćno i izvršno 03.09.2015. godine) ne može zamjeniti niti dopuniti dopunskim rješenjem, već samo obnovom, odnosno ponavljanjem postupka, jer se zbog prirode stvari koje je bila predmet spora rješenje gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 31.07.2015. godine mora izvršiti onako kako glasi,

da prema nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke Abadžić Envera, neisplaćena razlika plaća između platnog razreda VIII5 i platnog razreda VIII2, u periodu od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine, iznosi 36.456,02 KM, a da zakonska zatezna kamata na ovu razliku plaća iznosi 16.398,15 KM; da

zakonska zatezna kamata na isplaćenu razliku plaća između platnog razreda VIII5 i platnog razreda VIII2, u periodu od 01.01.2008. godine od 31.12.2009. godine, iznosi 5.424,53 KM; da razlika doprinosa za PIO između platnog razreda VIII5 i platnog razreda VIII2, u periodu od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine, iznosi 10.901,89 KM, dok razlika doprinosa za zdravstveno osiguranje između platnog razreda VIII5 i platnog razreda VIII2, u periodu od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine, iznosi 5.687,94 KM,

obzirom da je tužbenim zahtjevom tužitelj tražio da mu se isplati neisplaćena razlika plaća, zakonske zatezne kamate na isplaćenu razliku plaća, te razlika neisplaćenih doprinosa za PIO i zdravstveno osiguranje kao gore i da je pred nadležnim organima tuženog i pred sudovima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine vodio postupak radi utvrđivanja svog radnopravnog statusa, gdje se odlučivalo o njegovom pravu na isplatu plaće sukladno platnom razredu prema kojem mu je plaća isplaćivana prije raspoređivanja na drugo radno mjesto (a ne o tome da li je rješenje tuženog o raspoređivanju uslijed prekobrojnosti pravilno ili ne, na čemu tuženi uporno inzistira, jer je o tome odlučio sud u upravnom sporu u predmetu koji se vodio pod brojem 96 o U 063233 13 U), i kako je tužitelj „pokretanjem upravnog spora protiv rješenja Apelacione Komisije (povjerenstva) Kancelarije (Ureda) gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj UP-II-01.7-33-000102/8 od 03.06.2011. godine, a kasnije i protiv rješenja broj UP-II-33-000024/13 od 02.04.2013. godine, prekidao zastarjelost“, prvostepeni sud je zaključio da je tužbu podnio prije isteka roka propisanog odredbom člana 88. stav 4. Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 19/06, 19/07, 25/08, 20/13 i 31/14 – u daljem tekstu Zakon o radu) i da stoga nije osnovan tuženikov prigovor zastare potraživanja,

te, obzirom da je utvrdio da su nadležni organi tuženog, nakon što je tužitelj uslijed prekobrojnosti raspoređen na drugo radno mjesto (za koje je propisan platni razred VIII2), u postupku reguliranja njegovog radnopravnog statusa, postupali suprotno odredbama člana 44. stav 7. i člana 45. stav 1. Zakona o državnoj službi u organima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 28/06, 29/06 i 19/07 – u daljem tekstu Zakon o državnoj službi u organima uprave) i odredbi člana 9. stav 1. Pravilnika o radu u organima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 01-014-001382/07 od 25.01.2007. godine (u daljem tekstu Pravilnik o radu u organima uprave), prvostepeni sud je na osnovu svih izloženih utvrđenja konačno zaključio da „tužitelju pripada pravo na isplatu razlike plate radnog mjesta sa kojeg je premješten“, i pozivom na odredbu člana 45. stav 1. Zakona o državnoj službi u organima uprave i odredbu člana 9. stav 1. i stav 2. Pravilnika, u vezi sa Instrukcijom o načinu prenosa nadležnosti između organa javne uprave gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 01-014-021704/07 od 22.11.2007. godine, sudio je kao u izreci prvostepene presude, odnosno obvezao je tuženog da tužitelju isplati vještačenjem utvrđene iznose neisplaćenih razlika plaća u periodu od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine, obračunati iznos zakonske zatezne kamate na isplaćenu razliku plaća za

period od 01.01.2008. godine do 31.12.2009. godine, kao i da isplati razliku neisplaćenih doprinosa za PIO i zdravstveno osiguranje u periodu od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine,

pa je, imajući u vidu odredbu člana 22. Zakona o parničnom postupku, u pogledu tužbenog zahtjeva, kojim je tužitelj tražio da se obveže tuženi da mu utvrdi jednaku plaću koju je ostvarivao prije donošenja rješenja o trajnom premještaju, prvostepeni sud je tužbu u tom dijelu odbacio, jer je zaključio da nije u nadležnosti suda da presudi o tom dijelu tužbenog zahtjeva, već organa uprave, a kako se odluka prvostepenog suda u ovom dijelu žalbom ne pobija, nije predmet razmatranja žalbenog vijeća,

dok je o troškovima parničnog postupka, prvostepeni sud odlučio primjenom odredbe člana 119. i odredbe člana 129. stav 2. Zakona o parničnom postupku.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude, tuženi kroz sva tri žalbena razloga i dalje inzistira na istim prigovorima tužbenom zahtjevu (prigovoru zastare ovog potraživanja) na koje mu je odgovorio prvostepeni sud u obrazloženju svoje presude, te u bitnom tvrdi da je prvostepeni sud pravilno cijenio izvedene dokaze, posebno odluku gradonačelnika o trajnom premještaju od 11.01.2008. godine, odnosno rješenje o raspoređivanju uslijed prekobrojnosti od 10.02.2010. godine i pravilno protumačio i primijenio u važećem sadržaju odredbe Zakona o državnoj službi u organima uprave, da bi u tom slučaju zaključio da tužitelju ne pripada pravo na isplatu plaće po platnom razredu VIII5, dok smatra „da nije riječ o uređenju tužbenog zahtjeva iz člana 155. stav 4. Zakona o parničnom postupku“, kada je tužitelj na ročištu od 03.10.2018. godine „uređio svoj tužbeni zahtjev o kojem se na tom ročištu nije mogao izjasniti“, a da se na ročištu održanom 06.11.2018. godine „protivio uređenom tužbenom zahtjevu“.

Osim toga, tuženi je u žalbi osnovano ukazao da je prvostepeni sud „u obrazloženju pobijane odluke propustio obrazložiti I stav pobijane odluke u dijelu u kojem je udovoljio tužbenom zahtjevu za isplatu doprinosa za PIO i zdravstveno osiguranje, jer obrazloženje presude ne sadrži razloge činjenične i pravne prirode zbog kojih je udovoljio tužbenom zahtjevu u tom dijelu“.

Ovaj sud nalazi da je dio odluke prvostepenog suda kojom je obvezao tuženog da tužitelju isplati neisplaćenu razliku plaće u periodu od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine, odnosno zakonske zatezne kamate na isplaćenu razliku plaća u periodu od 01.01.2008. godine do 31.12.2009. godine pravilan, dok se dio odluke prvostepenog suda kojom je obvezao tuženog i na isplatu razlika neisplaćenih doprinosa za PIO i zdravstveno osiguranje u periodu od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine za sada ne može ispitati, zbog čega

tuženi osnovano pobija pravilnost i zakonitost prvostepene presude u tom dijelu.

Prije svega, potrebno je istaći da tuženi neosnovano tvrdi da je prvostepeni sud povrijedio odredbu člana 8. Zakona o parničnom postupku jer nije pravilno cijenio izvedene dokaze posebno odluku gradonačelnika o trajnom premještanju od 11.01.2008. godine, odnosno rješenje o raspoređivanju uslijed prekobrojnosti od 10.02.2010. godine. Naime, takve tvrdnje tuženog ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno njegovim žalbenim navodima ocijenio da je prvostepeni sud pravilno cijenio i prosudio sve izvedene dokaze u svemu onako kako mu nalaže odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku. Svakom od dokaza prvostepeni sud je dao odgovarajući značaj obzirom na odredbe mjerodavnog Zakona o državnoj službi u organima uprave i Pravilnika o radu u organima uprave po kojima je postavljeni tužbeni zahtjev raspravljao i prosuđivao u korelaciji sa tuženikovim prigovorima. Temeljem provedenih dokaza, prvostepeni sud je pravilno utvrdio sve relevantne činjenice i okolnosti za odlučivanje o pravu tužitelja od tuženog zahtijevati isplatu razlike plaća između platnog razreda VIII2 i platnog razreda VIII5, kao i isplatu obračunatih iznosa zakonskih zatezних kamata, te isplatu zakonske zatezne kamate na isplaćenu razliku plaća između platnog razreda VIII2 i platnog razreda VIII5. Prvostepeni sud je dao pravilne i dovoljne razloge u pogledu utvrđenja svih odlučnih činjenica za presuđenje o navedenim zahtjevima, a stečeno uvjerenje o utemeljenosti tog dijela tužbenog zahtjeva je opravdao dovoljnim i uvjerljivim razlozima koji imaju činjeničnu i materijalnopravnu osnovu.

Naime, u prvostepenoj presudi utvrđene relevantne činjenice i okolnosti, kako ih u suštini prikazuju obje strane, ili ih bar tuženi nije argumentirano osporio, a pogotovo nije pobio:

- da je tužitelj (odlukom gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 11.01.2008. godine) sa radnog mjesta koordinator Službe ..., trajno premješten u Kancelariju ..., na radno mjesto stručni savjetnik za pravne poslove,
- a potom da je (rješenjem gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 10.02.2010. godine) sa radnog mjesta stručnog savjetnika za pravne poslove u Kancelariji ..., trajno raspoređen na radno mjesto stručni savjetnik za pravne poslove u Sektoru ...,
- odnosno da je u oba slučaja tužitelj raspoređen sa radnog mjesta za koje je predviđen platni razred VIII5, na radno mjesto za koje je predviđen platni razred VIII2, čime je tužitelju onemogućeno da zadrži pravo na plaću i druga materijalna davanja prethodnog radnog mjesta,

opravdavaju zaključak prvostepenog suda o utemeljenosti tužbenog zahtjeva u dijelu koji se odnosi na isplatu neisplaćene razlike plaća između platnog razreda VIII2 i platnog razreda VIII5, kao i isplatu zakonskih zatezних kamata na isplaćenu razliku plaća između platnog razreda VIII2 i platnog razreda VIII5 i na podlozi utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni sud je pravilno primijenio materijalno pravo, budući da je tužitelju pružio pravnu

zaštitu u okviru postavljenog tužbenog zahtjeva u onom obimu u kome to, obzirom na činjenične navode i činjenice utvrđene u postupku omogućavaju relevantni propisi materijalnog prava.

Time u pravcu istaknutih žalbenih razloga i navoda nisu učinjeni žalbom ukazani propusti procesne i činjenične naravi (da je zbog pogrešne ocjene relevantnih dokaza prvostepeni sud izveo pogrešne činjenične zaključke o osnovanosti tužbenog zahtjeva u tom dijelu) kao ni propust materijalnopravne naravi (da je prvostepeni sud povrijedio pravila o osnovanosti tužbenog zahtjeva) za koje tuženi tvrdi da su uticali na pravilnost i zakonitost prvostepene presude u tom dijelu.

Jer, odredbom člana 45. stav 1. Zakona o državnoj službi u organima uprave propisano je da se plaća službenika ili namještenika koji obavlja poslove koji su mu dodijeljeni premještajem utvrđuje odlukom Gradonačelnika u skladu sa visinom plaće i drugim materijalnim davanjima za radno mjesto na koje je premješten, osim u slučajevima kada je ta plaća niža od plaće koju je imao na svom radnom mjestu kada službenik ili namještenik ostvaruje pravo na visinu plaće i drugih materijalnih davanja svog radnog mjesta na koje je primljen. A, odredbom člana 9. Pravilnika o radu u organima uprave je propisano da službenik i namještenik koji obavlja poslove koji su mu dodijeljeni premještajem ima pravo na plaću i druga materijalna davanja u skladu sa organizacionim planom i odobrenim platnim razredom za radno mjesto na koje je premješten (stav 1.), a u slučaju kada je plaća na novom radnom mjestu niža od plaće koju je zaposlenik imao na svom radnom mjestu, zaposlenik zadržava pravo na plaću i druga materijalna davanja prethodnog radnog mjesta.

Dakle, propis, kojim je regulirano pravo na plaću službenika ili namještenika u slučaju premještaja sa jednog radnog mjesta na drugo radno mjesto, omogućuje službeniku ili namješteniku (zaposleniku) da (u slučaju premještaja na radno mjesto za koje je određena manja plaća, odnosno manji platni razred) zadrži pravo na plaću (u konkretnom slučaju pravo na platni razred) i druga materijalna davanja prethodnog radnog mjesta, tj. pravo na plaću (kao i druga materijalna davanja) koju je imao prije nego što je premješten na drugo radno mjesto. Stoga, tužitelju, koji je prije premještaja (trajnog raspoređivanja) imao utvrđen platni razred VIII5, pripada pravo na isplatu plaće (i drugih materijalnih davanja) i to u iznosu predviđenom za platni razred VIII5, obzirom da mu je prije premještaja (trajnog raspoređivanja) bio utvrđen platni razred VIII5, što mu je konačno i priznato rješenjem gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj UP-I-33-000003/13 od 31.07.2015. godine.

Što se tiče prigovora zastare, kojim je tuženi iskazao protivljenje tužbenom zahtjevu navodom da je tužba podnesena po isteku subjektivnog roka od jedne godine, odnosno objektivnog roka od tri godine (rokovi propisani odredbom člana 88. stav 4. Zakona o radu), na kojem inzistira i u žalbi, ovaj sud, jednako kao i prvostepeni sud, drži da taj prigovor nije osnovan i da je tužitelj tužbu podnio unutar zastarnog roka od tri (3) godine.

Vezano za primjenu rokova propisanih odredbama Zakona o radu, prvo valja naglasiti da se u predmetima u kojima se radi o novčanim potraživanjima iz radnog odnosa ne primjenjuje zastarni rok predviđen odredbom člana 88. Zakona o radu kako smatra tuženi, a i prvostepeni sud, nego se ima primjeniti odredba člana 91. istog Zakona, kojom je određeno da potraživanja iz radnog odnosa zastarijevaju protekom tri (3) godine od dana nastanka potraživanja, ukoliko neki poseban slučaj ne predviđa drugi rok zastarijevanja. O primjeni tih rokova građansko-privredno-upravno odjeljenje ovog suda je izrazilo svoj stav od 13.05.2016. godine, pod brojem 097-0-Su-16-000381 slijedećeg sadržaja: „Rok iz člana 91. Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine je zastarni rok materijalnog prava, čijim protekom ne prestaje pravo na novčano potraživanje iz radnog odnosa, već zaposlenik zbog svog pasivnog držanja gubi pravo na zaštitu tog prava, ako poslodavac istakne prigovor zastare, na koji sud ne pazi po službenoj dužnosti“.

Budući da se tužbeni zahtjev odnosi na novčano potraživanje iz radnog odnosa i da je tužitelj tužbu sudu podnio 17.11.2014. godine, odnosno i prije nego što je o njegovom zahtjevu za rješavanje radnopravnog statusa (koji uključuje i pravo na plaću određenu platnim razredom VIII5) konačno riješeno u njegovu korist donošenjem gore pomenutog rješenja gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj UP-I-33-000003/13 od 31.07.2015. godine, onda je jasno da nije niti počeo teći, a kamoli protekao rok od tri godine koji determiniše pravo zaposlenika na novčano potraživanje iz radnog odnosa.

Konačno, ostalo je još obrazložiti zbog čega su neosnovani i tuženikovi žalbeni navodi da je prvostepeni sud postupio suprotno odredbi člana 155. stav 4. Zakona o parničnom postupku, jer „tužilac nije u prvobitno postavljenom tužbenom zahtjevu uopšte tražio isplatu razlike doprinosa, pa visinu istih nije ni mogao tek tako urediti, niti je tražio isplatu kamate na razliku plata koja mu je isplaćena za period od 01.01.2008. do 31.12.2009. godine, a tužbu je sa sigurnošću, mogao preinačiti ranije“.

S tim u vezi valja poći od odredbe člana 155. Zakona o parničnom postupku kojom je propisano da tužitelj može da preinači tužbu najkasnije do zaključenja pripremnog ročišta ili do početka glavne rasprave, ako pripreмно ročište nije održano (stav 1.), dok nakon održavanja pripremnog ročišta, a najkasnije do zaključenja glavne rasprave, sud može da dozvoli preinačenje tužbe samo ako ocijeni da preinačenje nije usmjereno na odugovlačenje postupka i ako tuženi pristane na preinačenje (stav 2.). Smatrat će se da postoji pristanak tuženog na preinačenje tužbe ako se on upusti u raspravljanje o glavnoj stvari po preinačenoj tužbi, a nije se prije toga protivio preinačenju (stav 3.). Međutim, sud će, u slučaju iz stava 2 ovog člana, dozvoliti preinačenje tužbe i kada se tuženi protivi preinačenju, ako su ispunjeni slijedeću uvjeti: 1) da tužitelj bez svoje krivice nije mogao tužbu preinačiti ranije i 2) da je tuženi u mogućnosti da raspravlja o preinačenoj tužbi bez odlaganja glavne rasprave (stav 4.).

Stoga, u situaciji kada je tuženi na ročištu za glavnu raspravu održanom 03.10.2018. godine, nakon što je tužitelj (sukladno nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke) preinačio svoj tužbeni zahtjev, tako preinačeni zahtjev tužitelja osporio, time se on upustio u raspravljanje po preinačenom tužbenom zahtjevu. Na ovakav zaključak ne utiče ni to što je od prvostepenog suda zatražio „odlaganje ročišta na jedan kraći period“ kako bi se „detaljnije upoznao sa preciziranim tužbenim zahtjevom“, nakon čega je na ročištu za glavnu raspravu održanom 06.11.2018. godine iskazao protivljenje preinačenju tužbenog zahtjeva. Naime, smatra se da postoji pristanak tuženog na preinačenje ako se on upusti u raspravljanje o preinačenoj tužbi, a nije se prije toga protivio preinačenju (kada je tuženi izjavio da osporava preinačeni tužbeni zahtjev, a da nije iskazao protivljenje preinačenju, tada se presumira da je pristao na preinačenje).

Prema tome, kod iznesenog nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi zbog kojih tuženi pobija prvostepenu presudu u dijelu koji se odnosi na njegovu obvezu da tužitelju isplati neisplaćenu razliku plaća između platnog razreda VIII5 i platnog razreda VIII2 za vremenski period od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine (zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2010. godine, pa do konačne isplate), kao i obračunati iznos zakonske zatezne kamate na isplaćenu razliku plaća između platnog razreda VIII5 i platnog razreda VIII2, za vremenski period od 01.01.2008. godine do 31.12.2009. godine, kod toga da su sve činjenice i okolnosti, obzirom na odredbe gore pomenutih materijalnih propisa po kojima se postavljene tužbeni zahtjev raspravlja i prosuđuje, potpuno i pravilno utvrđene i da nisu povrijeđena pravila od kojih ovisi osnovanost tog dijela tužbenog zahtjeva, pošto je prvostepena presuda pravilna sa stanovišta primjene materijalnog prava (prvostepeni sud je pravilno protumačio i primijenio u važećem sadržaju relevantne odredbe materijalnog prava na koje se pozvao, dok pogrešna primjena materijalnog prava ne postoji ni u slučaju kad je sud svoju odluku utemeljio na pogrešnoj odredbi materijalnog prava, ako uz primjenu pravilne odredbe materijalnog prava valja donijeti jednaku odluku), a nisu počinjene ni žalbom ukazane povrede parničnog postupka, to je valjalo žalbu tuženog u tom dijelu odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu u pobijanom dijelu stava prvog (I) izreke potvrditi na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Međutim, tvrdnje tuženog iznesene u žalbi protiv prvostepene presude, kojima ukazuje da je prvostepeni sud „u obrazloženju pobijane odluke propustio obrazložiti I stav pobijane odluke u dijelu u kojem je udovoljio tužbenom zahtjevu za isplatu doprinosa za PIO i zdravstveno osiguranje, jer obrazloženje presude ne sadrži razloge činjenične i pravne prirode zbog kojih je udovoljio tužbenom zahtjevu u tom dijelu“ ovaj sud nalazi osnovanim.

Prije svega, odredbom člana 300. stav 4. Zakona o parničnom postupku propisano je da će u obrazloženju presude sud izložiti zahtjeve stranaka i njihove

navode o činjenicama na kojim se ti zahtjevi zasnivaju, dokaze i ocjenu dokaza, kao i propise na kojima je sud zasnovao presudu.

To znači da pravilna primjena te odredbe nalaže sudu da u obrazloženju navede sve objektivne i subjektivne elemente spora i razloge činjenične i pravne naravi zbog kojih je odlučio kao u izreci, kako je primjetio i tuženi u žalbi. Prema tome, zadatak je suda da u obrazloženju objasni razloge zbog kojih je donio odluku sadržanu u izreci presude, kako bi pružio nužnu podlogu za kontrolu rada suda koju vrši ovaj sud povodom uloženog pravnog lijeka.

Pa, budući da prvostepena presuda, u odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim je tužitelj tražio da se tuženi obveže da mu isplati razliku neisplaćenih doprinosa za PIO i zdravstveno osiguranje za vremenski period od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine u obrazloženju uopće ne sadrži razloge činjenične i pravne naravi zbog kojih je udovoljeno tužbenom zahtjevu u tom dijelu (dio stava I izreke), niti sadrži materijalnopравни propis po kome je o tom dijelu tužbenog zahtjeva odlučeno, onda takva odluka prvostepenog suda ima bitnih nedostataka zbog kojih ovaj sud ne može ispitati pravilnost i zakonitost prvostepene presude u tom dijelu.

Kako je prvostepeni propustio u obrazloženju pobijane odluke navesti razloge činjenične i pravne naravi zbog kojih je udovoljio tužbenom zahtjevu u dijelu koji se odnosi na obvezivanje tuženog na isplatu razlike neisplaćenih doprinosa za PIO i zdravstveno osiguranje za vremenski period od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine, a kako se ovakav propust prvostepenog suda ne može otkloniti ni preinačenjem prvostepene presude, jer uopće nisu utvrđene sve odlučne činjenice i okolnosti za presuđenje, a ni otvaranjem rasprave pred ovim sudom, jer bi tako strankama bilo uskraćeno pravo na redovan pravni lijek i onemogućeno da raspravljaju pred sudom, valjalo je primjenom odredbe člana 336. stav 1. tačka 2. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, žalbu tuženog u tom dijelu uvažiti, prvostepenu presudu u dijelu stava prvog (I) izreke ukinuti i predmet u tom dijelu vratiti prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Prvostepeni sud će u ponovnom postupku, imajući u vidu primjedbe iznesene u ovoj odluci, potpuno i pravilno utvrditi sve činjenice i okolnosti od odlučnog značaja za odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu za isplatu razlike neisplaćenih doprinosa za PIO i zdravstveno osiguranje za vremenski period od 01.01.2010. godine do 31.10.2017. godine i donijeti novu presudu u kojoj će objasniti zašto je donio odluku kao u izreci i to potkrijepiti pravilnim i dovoljnim činjeničnim i materijalnopравnim razlozima i tako pružiti nužnu podlogu za kontrolu pravilnosti i zakonitosti prvostepene presude u pogledu uloženog pravnog lijeka, te sukladno odredbi člana 130. stav 3. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odlučiti i o svim troškovima parničnog postupka.

Prvostepena presuda se nije žalbom pobijala u dijelu stava I izreke u kojem je višak tužbenog zahtjeva odbijen i u stavu III izreke, pa nije bila predmet razmatranja žalbenog vijeća i u tom dijelu je ostala neizmjenjena.

Na osnovu svega navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragana Tešić